

дълбокото му прѣзрѣние къмъ самитѣ обвиняеми. „Тоя сждъ е тамамъ за тѣхъ“.

Процеса на Жирондинцитѣ, почнатъ на 24 октомврий свърши на 31-й съ смъртта на двадесетъ и единъ народни прѣдставители, хора мъжественни и твърди, които до единъ участвуваха въ създаването на Републиката. Тѣ утиваха на ешафота, като пѣяха *Марселезата*; никога още тая пѣсенъ не бѣ излизала отъ устата на благородни хора. Може да се направи опитъ за оправдание на държавния прѣвратъ отъ 31 май и даже на 2 юний, които отстраниха тие хора отъ политическото поприще, съ което се оправдаватъ изобщо държавнитѣ прѣврати — съ необходимостта. Но октомврийската катастрофа, която затриваше побѣденитѣ слѣдъ дълго запиране, което ги бѣше обрекло на безсилие, не заслужва друго название освенъ названието на политическо убийство.

Ешафота за Жирондинцитѣ бѣше издигнатъ не само въ Парижъ. Барбару и Года бѣха обезглавени въ Бордо; Петюнъ и Бюзъ избѣгнаха същата участь само чрѣзъ самоубийствъ, а Кондорсе се отрови. Г-жа Роланъ скоро утиде слѣдъ приятелитѣ си, а Роланъ не искаше да я прѣживѣй. „О, свободо! колко прѣстъпления ставатъ въ твоето име!“ бѣше извикала тая доблестна жена. Нѣколко дена прѣди това, като видя че сждбата ѝ е рѣшена; тя бѣше писала: „Природо открий ми обаятията си. Боже праведний, приими мя“. — Саль, въ навечерието прѣди да излѣзе прѣдъ сжда, пишаше да утѣшава жена си: „Надѣвай се на тогосъ, който е всемогущъ“. А Бюзо пишаше на своята: „Очаквамъ те въ жилището на праведнитѣ“. Барбару тѣй също пишаше на майка си: „Прѣдавамъ се на Божията воля“. Тие цитати убѣждаватъ, че Жирондинцитѣ, които бѣха най-пламеннитѣ волтерианци и скептици отъ френскитѣ революционери, въ сжщностъ бѣха дѣисти, както и Якобинцитѣ.